

Р Е Ш Е Н И Е

№ 247

С о ф и я 13 януари 2020 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, ПЪРВО наказателно отделение, в съдебно заседание на 29 н о е м в р и 2019 година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ
ЧЛЕНОВЕ: СПАС ИВАНЧЕВ
ХРИСТИНА МИХОВА

при секретар Марияна Петрова
и в присъствието на прокурора Атанас Гебрев
изслуша докладваното от съдията Николай Дърмонски
наказателно дело № 818/2019 година.

С касационна жалба от защитника на подсъдимия К. Г. Р. от Пловдив адв.Р.Д. от АК-Пловдив се обжалва нова присъда № 39 от 23.04.2019 г., постановена от Пловдивския окръжен съд по ВНОХД № 2101/2018 г. с доводи за наличие на касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и 2 от НПК и с искане за отмяната ѝ и оневиняването му по предявеното обвинение.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Подсъдимият К. Р. не взема участие в касационното производство, като чрез защитника си адв.Д. поддържат жалбата и отправеното в нея искане.

Върховният касационен съд провери правилността на обжалваната присъда в пределите по чл.347 от НПК, като съобрази следното :

С присъда № 236 от 26.10.2018 г. по НОХД № 7773/2015 г. на Районен съд-Пловдив подсъдимият К. Г. Р. от Пловдив е признат за невинен да е извършил на 17.06.2014 г. в Пловдив престъпление по чл.325, ал.5 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.29, ал.1, б."а" от НК и като е оправдан по това му обвинение е наказан за осъществено административно нарушение по чл.1, ал.2 от УБДХ с налагане на административно наказание глоба „в полза на бюджета на съдебната власт” в размер на 500 лева.

В тежест на подс.Р. са възложени направените по водене на делото разноси в размер общо на 509 лева.

Присъдата е била протестирана от Районна прокуратура-Пловдив като неправилна, необоснована и в разрез с материалния закон и съдебната практика

по приложението на чл.325 от НК с искане за отмяната ѝ и постановяване на нова осъдителна присъда по предявеното на подсъдимия обвинение.

Присъдата не е била обжалвана от подсъдимия или от защитника му досежно основанийето за оправдаването му, съответно за наказването му по реда на УБДХ.

С поставената на настоящата касационна проверка нова присъда Пловдивският окръжен съд е отменил частично първоинстанционната оправдателна присъда, признал е подсъдимия К.Р. за виновен в това, че на 17.06.2014 г. в Пловдив, при условията на опасен рецидив, след като е бил осъждан за тежко умишлено престъпление на наказание лишаване от свобода не по-малко от 1 година, чието изпълнение не е било отложено на основание чл.66, ал.1 от НК, е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи общественения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като деянието по своето съдържание се отличава с изключителен цинизъм и дързост и на основание чл.325, ал.4 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.29, ал.1, б."а" вр.чл.2, ал.1 от НК при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК му е наложил наказание от 8 месеца лишаване от свобода, което същият да изтърпи при първоначален строг режим.

В останалата част досежно присъдените в тежест на подсъдимия разности по водене на делото присъдата на районния съд е потвърдена.

В касационната си жалба защитникът на подс.Р. адв.Д. развива доводи за неправилно приложение на материалния закон като последица от неправилен, в разрез с процесуалните норми, анализ на събраните по делото доказателства и настоява за отмяната на новата осъдителна въззивна присъда и оневиняването му по предявеното обвинение.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение приема касационната жалба за допустима като депозирана в законоустановения срок, от страна с право на жалба и срещу подлежащ на основание чл.346, т.2 от НПК на касационна проверка въззивен съдебен акт, а разгледана по същество и за ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения :

Въззивният съд правилно е утвърдил изложената в обвинителния акт и възприета от районния съд фактическа обстановка по делото. С нея очевидно се е съгласил и подсъдимият и защитникът му при липсата на въззивна жалба, поради което сега наведените в касационната им жалба доводи за наличие на неправилен анализ на събраните по делото доказателства е несъстоятелен и не е налице касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК.

Неправилен е обаче правният прочит на приетите за установени фактически обстоятелства, като последицата е декларативното възприемане за осъществени от обективна и субективна страна на признаците на престъплението по чл.325, ал.1 от НК, включително и квалифициращите признаци по ал.2 за наличие на изключителен цинизъм и дързост на деянието. Подминати от окръжния съд са редица обстоятелства от съществено значение за правилното приложение на правото.

Не е доказан поводът двамата журналисти св.П. и св.Д. да се озоват пред дома на подс.Р., където, според подадения им „сигнал”, той се бил саморазправял с някого. Именно от техните показания, правилно възприети от съда като правдиви, става ясно, че при пристигането им на посоченото място обстановката била спокойна и подс.Р. просто разговарял с един човек. Оттук нататък непристойното му поведение се обяснява от заснемането му без предупреждение от св.П., на което той се противопоставил и след намесата на двама неустановени по делото младежи за блокиране на действията на журналиста последвало „душенето” му, а след призива му към св.Д. да снима какво става с него – и до опита за заплюването ѝ от подс.Р.. Веднага след това св.П. бил пуснат и двамата журналисти се оттеглили към ДКЦ-1, като подали сигнал до тел.112 за случилото се. Обаждане към полицейски служител имало и от страна на подс.Р. с обяснение, че е тормозен от журналисти, за което покъсно подал и жалба в IV РУП на ОДМВР-Пловдив. За извършеното подс.Р. бил предупреден с протокол по ЗМВР, каквато закономерна последица очаквала и св.Д., видно от показанията ѝ пред въззивния съд.

При тези факти съдът е преекспонира в правните си изводи наличието на дръзко и изключително цинично хулиганско поведение на подс.Р.. Именно в цитираното Постановление на ПлВС № 2 от 29.06.1974 г. по н.д. № 4/1974 г. е изяснена разликата между дребното хулиганство по чл.1, ал.2 от УБДХ и престъплението по чл.325, ал.1 от НК, налагащо прецизното изясняване на всички обективни и субективни елементи на последното.

В случая агресивното отреагиране от подс.Р. на действията на двамата журналисти задълбочено е било изследвано от вещите лица по комплексната СППЕ, при данните за соматичното му и психическо състояние към момента на осъществяване на деянието, като експертните изводи на медицинските специалисти неоснователно са останали недооценени. Липсвал е обективно повод двамата журналисти да фиксират на снимки някакво „събитие” с участието на подс.Р.. Колкото и той да се е представял преди деянието с негативно за обществото поведение, да е публично известен с това, не е било налице в случая основание да бъде заподозрян в извършването на нещо противно на обществените порядки. Друг е въпросът защо си е позволил да души св.П. и да заплюва св.Д., но тези му действия спрямо тях са били веднага преустановени с безпрепятственото им оттегляне от местопроизшествието. Не без значение е и фактът, че веднага след това подсъдимият е потърсил съдействие от полицейски служител, за което свидетелства и св.Д., т.е. той достатъчно ясно е съзнавал какво нередно е извършил, но и журналистите са оценили действията си като недостатъчно професионални.

Безспорно, като осигуряващи обективен поглед на обществото към важни за него прояви на някои негови членове, на журналистите се полага съответното уважение и засилена защита, но не и когато действията им граничат с т.н. „папарашко” поведение, нямащо нищо общо с нещо значимо за обществото като цяло. Дейността на журналистите изисква спазването на

определена етика, при което следва да се съобразяват с основните права на гражданите, да не навлизат безпричинно в личната им сфера, подлагайки ги на психически тормоз и превръщайки ги в жертви на собствените им действия.

Именно в този аспект въззивният съд е следвало да прецени доколко действията на подс.Р. са били обективно и субективно насочени към нарушаване на обществения ред и израз на явно неуважение към обществените порядки, макар и случили се на улицата в центъра на Пловдив, където живее след изселването му от с.Катуница, област Пловдив. Това че е осъждан за тежко умишлено престъпление и си е изтърпял наказанието в затвора не значи, че за всяка макар и маловажна проява следва да понесе сурова санкция. Категорична е съдебната практика, че и при опасен рецидив маловажните деяния са законово допустими и по-леко наказуеми.

Правният анализ на съда е следвало да започне от това дали и доколко действията на подс.Р. са довели до нарушаване на обществения ред и спокойствие като елементи от обективния състав на престъплението и после да се изследва субективната страна – прекият му умисъл да ги наруши, изразявайки явното си неуважение към обществените порядки с действия, отличаващи се с изключителен цинизъм и дързост. От показанията на двамата фото репортери става ясно, че действията на подсъдимия са били локализирани с помощта на две неизвестни лица само спрямо тях, като липсват други доказателства поведението му да е нарушило по някакъв начин обществения ред и спокойствие. Разследването не е довело до разкриване самоличността на тези две лица, които блокирали св.П. и дали шанс на подс.Р. да достигне до него. Тенденциозно е проверявана версия той да е направил опит за убийството на журналиста в афектно състояние по чл.118 от НК, без да се отчете фактът, че св.П. не само не се е почувствал застрашен, а извикал на св.Д. да снима „душенето” му като компенсираща сензация. Както за всяко умишлено престъпление, така и за деянието на подс.Р. следва установяването на мотивите му да го извърши, изначално да цели да скандализира обществото. В конкретния случай, след като е бил провокиран от фото репортерите, действията му не са ескалирали до степен да бъде накърнен грубо обществения ред и спокойствие освен пресичане на намерението им да отразят в снимки някаква неслучила се сензация. Още по-малко може да се говори за проявление на изключителен цинизъм и дързост в поведението му, което е констатирал и въззивният прокурор в съдебните прения, съгласявайки се на компромис за осъждането му като престъпление по основния състав, без наличие на квалифициращите обстоятелства по ал.2 на чл.325 от НК, което обаче не води до смекчаване на отговорността му предвид квалифициращото обстоятелство „опасен рецидив”.

Всички тези съображения дават основание на ВКС като съд по правото да подкрепи правните изводи на първоинстанционния съд, които окръжният съд е отрекъл като неправилни и незаконосъобразни. С действията си подс.Р., с които обективно е засегнал телесната неприкосновеност на св.П. и честта и

достоинството на св.Д., не е осъществил от обективна и субективна страна елементите от състава на престъплението по чл.325, ал.1 от НК, поради което следва да бъде оправдан по обвинението по чл.325, ал.4, вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.29, ал.1, б."а" вр.чл.2, ал.1 от НК поради несъставомерност на деянието като хулиганство. То се отличава с много по-ниската обществена опасност на административно нарушение по чл.1, ал.2 от УБДХ, но като такова то е погълнато от т.н. абсолютна давност за наказателно преследване на основание чл.84 от ЗАНН вр.чл.24, ал.1, т.3 от НПК вр.чл.81, ал.3 вр.чл.80, ал.1, т.5 от НК в размер на 4 години и 6 месеца, изтекла на 17.01.2019 г., поради което няма основание за прилагане на правомощието на ВКС по чл.354, ал.1, т.3 от НПК за ангажиране административно-наказателната му отговорност с налагане на административно наказание на основание чл.1, ал.1, т.2 от УБДХ.

Разноските по делото следва да останат за сметка на държавата.

Водим от горното и на основание чл.354, ал.1, т.3 от НПК Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ изцяло присъда № 39 от 23.04.2019 г., постановена от Пловдивския окръжен съд по ВНОХД № 2101/2018 г., вместо което **ПОСТАНОВЯВА** :

ПРИЗНАВА подсъдимия К.Г. Р., със снета по делото самоличност, за **НЕВИНЕН** в това на 17.06.2014 г. в Пловдив, при условията на опасен рецидив, след като е бил осъждан за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода не по-малко от 1 година, изпълнението на което не е било отложено на основание чл.66, ал.1 от НК да е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като деянието му по своето съдържание да се отличава с изключителен цинизъм и дързост, поради което го **ОПРАВДАВА** по обвинението по чл.325, ал.4 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.29, ал.1, б."а" вр.чл.2, ал.1 от НК, като на основание чл.84 от ЗАНН вр.чл.24, ал.1, т.3 от НПК вр.чл.81, ал.3 вр.ал.1, т.5 от НК не му налага административно наказание по чл.1, ал.1, т.2 от УБДХ поради изтекла абсолютна давност за наказателно преследване.

На основание чл.190 от НПК постановява направените по делото разноски да останат за сметка на държавата.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :